

LIBRIS

We know
books

Dumitru Popescu

OMUL ZĂPEZILOR

**

EDIȚIA A II-A

Hoffman

DTP: Hoffman Design

Tipar: Hoffman Print

Coperta: Dumitru Popescu

Pe coperta 1: Ichiryusai Hiroshige, *Taira no Kiyomori's Spectral Vision*, ca. 1845, The Howard Mansfield Collection

Pe coperta 4: Portretul autorului, realizat de Corneliu Baba

Prima ediție a apărut în anul 2003 la Editura AGER-Economistul.

© Dumitru Popescu

© Editura Hoffman, 2022, pentru prezenta ediție.

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN SRL

Fax: 0249 460 218

Tel: 0740.984.910

contact@editurahoffman.ro

www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPESCU, DUMITRU

Omul zăpezilor / Dumitru Popescu, -

Caracal: Editura Hoffman, 2022

2 vol.

ISBN 978-606-46-1777-4

Vol. 2. - 2022. - ISBN 978-606-46-1779-8

821.135.1

Capitolul 6

Deși cabina liftului se afla la parter și ușa era deschisă, Salomea urcă pe scări. Drugă îi recomandase ca la plecarea din „centrul civic” s-o sune pe secretară pentru a-i ieși în întâmpinare. N-o sunase. Hotelul nu avea portar, iar tânărul de la recepție vorbea la telefon. Începu să citească tăblițele de pe uși. La capătul din dreapta al coridorului se afla apartamentul, iar la cel din stânga biroul. Se îndreptă alene către acesta din urmă. Taică-său se afla în reuniune de lucru, nu putuse preciza cât o să dureze. O sfătuisese să vină după-amiază, dar ea voia ca până seara să se și întoarcă acasă. George nu știa de deplasare și ar fi preferat nici să nu afle. Secretara o ajută să-și scoată blana, după care o conduse în sala de așteptare, unde un domn răsfoia colecția unei publicații. Păru că o cunoaște. Se ridică în picioare și cu un zâmbet larg, mai prietenos decât s-ar fi cuvenit – ei i se păru tâmp –, se prezentă. Salomea nu-i reținu numele, dar deduse că a fost însărcinat să-i țină de urât până când taică-său avea să se elibereze. O pofti să ia loc, iar secretara, exprimând siguranță de sine și discreție, se oferă să-i aducă suc sau cafea. Salomea refuză, însă companionul ceru pentru sine și una și alta. Bărbatul concentrează atenția către propria persoană cu o dezinvoltură aproape impertinentă și acaparantă. De

vârstă indecisă, corpolent fără a fi gras, părea personificarea cinismului serviabil, a slugărniceii obraznice. Totuși, degaja o autoritate abia ținută în frâu. Salomea vedea două straturi fizionomice suprapuse, cel de dezinvolt cordial și insolent, și sub acesta unul de slugă grosolană, manipulând devotamentul ca pe un topor cu două tășuri. Individul o irita, dar constată că îi și place frustețea lui. Reieși că se cunoaște cu tatăl ei de mulți ani, de pe când frecventa ținutul de baștină al familiei Drugă, în dubla calitate de ministru și deputat în Marea Adunare Națională, și la sfârșitul fiecărei oboseală deplasări de lucru petrecea o seară deconectantă la „Hanul cu Tei”. Salomea făcu ochii mari. Așadar fusese o autoritate! Acum îndeplinea rolul de consultant al domnului Drugă în probleme de marketing. Unii au prejudecata, spuse, că numai tinerii – cei ce se descurcă în limba engleză, de multe ori numai în terminologia tehnică, adăugă, sau au beneficiat de scurte practici prin Occident – pot face față, uitând că amploarea activității economice dinaintea a impus cadrelor de răspundere cunoașterea temeinică a comerțului exterior modern. Noi produceam, explică, după normele sistemului socialist, dar desfăceam în Occident după cele ale economiei de piață. Acest adevăr îi era cunoscut Salomeei, și nu pierdu prilejul de a menționa în treacăt faptul că ea însăși urmase cursul postuniversitar de marketing, și avusese de-a face cu o sumedenie de clienți occidentali.

La un moment dat, prin încăpere trecură doi bărbați bruneți, după vorbă hispanici, însoțiți de translator, și consilierul o iniție în taina prezenței lor: reprezentau firma de la care domnul Drugă cumpăra pește oceanic de bună calitate, cod alb, dacă a auzit. Salomea ciuli urechile și își propuse să-l tragă de limbă despre proaspetele afaceri ale tatălui ei. Află

că deschisese un depozit frigorific pentru furnituri alimentare de angro: pește oceanic argentinian, specialități de curcan din Canada, pui din Ungaria și Olanda. Inedită pentru ea fu și știrea că tatăl ei a achiziționat o fabrică românească și un patent occidental de margarină și, foarte recent, o fabrică de iaurturi ameliorate, de asemenea pe bază de licență străină. Îl sondă pe consilier dacă marfa alimentară constituie acum miezul afacerilor, dar i se spuse că pe același plan se situează construcțiile și afacerile imobiliare. Absorbită de conversație, nu observă pătrunderea în culoarul de trecere a încă unui bărbat, care îi luă mâna și i-o sărută. Nu era altul decât Zdrumicăreanu și, bucuroasă de revedere, îl întrebă dacă a venit împreună cu faimoșii colonei despre care aflase câte ceva de la George. Zdrumicăreanu confirmă. Ieși exprimându-și dorința de a-i revedea cât mai curând pe ambii soți.

Consultantul râse cu o crudă satisfacție aprobativă. Lăsa impresia că-și va mărgini adeziunea la atât, dar nu putu rezista ispitei de a spune: „Exact aceasta este problema. Exact aceasta... și scutură din cap. Ați pus punctul pe i. Astăzi nici nu se mai pomenește de «conflictul de interese». Nu mă refer la etică. S-a terminat cu ea. Dar să conduci un domeniu al administrației publice ce-ți poate favoriza propriile afaceri! Cel puțin coloneii ăia s-au retras. E drept, cu buzunarele pline.” „Toți fac astăzi compromisuri, interveni Salomea, atinsă de aluzia lui Zdrumicăreanu la adresa lui George. Și dumneavoastră, fost ministru în regimul socialist, lucrați astăzi în slujba capitalului privat.” „Ca specialist, să ne înțelegem, ripostă acesta, arătând că rezervele Salomeei nu sunt întemeiate. Ca specialist... Sunt acumulări care se cer valorificate. Până la urmă tot în interesul țării!”

„Păi asta spun și eu, îi veni în întâmpinare Salomea. Sunt unele compromisuri firești, necesare...” Se întrerupse pentru că prin odaie trecu un grup de bărbați cu figuri obosite, părând să exprime totuși convingerea că viața e frumoasă.

Salomea fu poftită de secretară în biroul patronului. Îl găsi în picioare, în fața ferestrei larg deschise prin care, în afară de lumină, intra frigul tăios de februarie. „Ce, te-ai încălzit?” se miră, simțindu-se în siguranță în rochia de stofa groasă. „Am deschis-o când au început ăștia să fumeze. Le-am spus că mă înecă fumul... Au preferat să dărdăie decât să se abțină.” Pe Salomea o pufni râsul. Voi să întrebe dacă o supune și pe ea aceluiași regim, deși nu fumează, dar taică-său închise fereastra. „Ce e cu tine? o chestionă după ce se așezară de o parte și de alta a mesei. S-a întâmplat ceva?” „Așa, dintr-o dată? îl cercetă ea. Timpul costă bani?” „Timpul ți-l toacă șmecherii ăștia, încercând să te fraierească. Și proști, fiindcă trebuie să le repeți un lucru de o sută de ori. Știi ce costă cel mai mult? Asta de aici! și se ciocăni la tâmplă. Doxa.” Salomeei i se păru că taică-său cade în banal. Când nu s-au laudat bogății că sunt deștepți? „Ai început să devii sedentar?” îl întrebă. „Pă dracu! izbucni. Ce să fac în birou? Umblu! Ideile îmi vin pe drum. Te lovești de una, de alta, și se deschid ochii.” Nici asta nu gustă Salomea. Șabloane.

Îi comunică motivul vizitei. Aflase de curând că înainte de Crăciun fusese la holding și făcuse ravagii. Din grabă, sau cu rea intenție trecuse peste George? Când a auzit nu i-a venit să creadă. Ce fusese în mintea lui? L-a influențat cineva? Și-a propus să scape de George? Dacă nu-i mai convine poate să spună civilizată. Nu ei i s-au băgat pe gât. El a apelat la ei. Se poate? El nu-și dă seama? Ce zic salariații? Ce zice

lumea? L-a compromis. Că au furat unii? Crede că nu furau și când era el acolo? Îl jefuiau și spionii, și împărțeau cu poliția. A vrut să-și dea aere de stăpân? De supervisor infailibil de la distanță? Salomea se pornise.

Din fericire pentru Drugă, țărâi telefonul. Se răsti la cel care-l deranjase. Nu mai așteptă ca Salomea să-și reia firul. Preluă inițiativa. Se plânsese George? Nu, George nu-i spusese nimic. O informase Ică, și abia acum câteva zile. Șeful de post intenționa să-l trimită în judecată, venise la ea să intervină. Îl slujise atâția ani. Dar cu George vorbește? Nu! Voise să se lămurească singură. Drugă supralicită. Cum să nu-i mai convină George? Ce a făcut, a făcut tocmai ca să-l protejeze. Și-a dat seama că l-a lăsat descoperit printre atâția șarlatani. El e intelectual, om fin, nu știe să facă poliție. A intervenit. Și-a asumat răspunderea. N-a scos castanele din foc cu mâinile lui George. De altfel, băiatul a înțeles. Au discutat, lucrurile s-au lămurit. O să schimbe și el câte ceva în metodele de conducere. Nu-i place nici lui să cadă de fraier. E om energic, dintr-o bucată, combativ. Și-a dat seama cu cine are de-a face.

Încetini ritmul. În mare o convinsese. Mai stătea îmbufnată în virtutea inerției, dar fără motive reale de supărare. În timp ce el mai căuta resturi de cuvinte, căci argumentele le epuizase, ea trecu, fără nicio legătură, la alt subiect. Ce făcuse aici la hotelul „Fantasio”? Sediul de firmă? O lămură că îl cumpărase pe tot, nu deturnase decât destinația primului etaj, restul funcționa mai departe ca hotel și restaurant. Dar lui nu îi este incomod să locuiască aici?, continuă Salomea interogatoriul. Deloc. E un hotel silențios. Două etaje le-a închiriat parlamentului pentru cazarea deputaților, or ăștia mai mult lipsesc, iar când sunt în Capitală vin seara și duc

o viață discretă. Unii mai au vizite nocturne... nimeni nu vede, nu aude. Restul odăilor, dat fiind prețul ridicat, sunt ocupate de oameni de afaceri provinciali în deplasare. El, personal, într-o locuință proprie s-ar plictisi, și mai presus de toate n-ar avea un serviciu satisfăcător. Ce poate face o femeie? Chiar două? Aici beneficiază de „service” complet: micul dejun în apartament, prânzul și cina în restaurant, curățenie zilnică radicală, spălatul rufelor etc. Pentru orice nevoie întâmplătoare sună și vine un fecior. Așa ceva nu-ți poți permite acasă, doar dacă ai ține o armată de servitori. Pe el l-ar și incomoda prezența lor. „În plus, când vine măcă-ta...” voi să mai adauge o grupă de motivații, dar se opri căci pe ușă își vârî capul consilierul. „Se poate o secundă?” întrebă bărbatul cu mască de slugă obraznică, acum tot numai zâmbet. Fără să aștepte încuviințarea intră, închizând ușă în urmă cu un gest conspirativ. „A venit din nou Sile ăla, susține că i-ai dat astăzi oră. Chiar dacă nu i-ai dat, ar fi bine să-l primești. De ăștia nu scapi. Poate închei acum într-un fel...” Drugă se gândi puțin. Făcu un gest ca și când l-ar fi respins pe cineva cu brutalitate. În fond voia să exprime decizia de a termina într-adevăr și cu chestia asta, adăugând în plus nuanța: „treacă de la mine”. „Să între dom'ne”, se pronunță hotărât. Înainte ca Salomea să schițeze vreo intenție, îi propuse să rămână – așa cum ar fi invitat-o la un spectacol de comedie. „Hai să te distrezi și tu nițel. Sunt ăștia de la putere. Vin cu cerșitul.” Consilierul ieșise, și până când se hotărî ea să accepte invitația, reapăru în canatul ușii împingând o huidumă îmbrăcată în haine negre, bogate, largi ca un costum de clown, după care se retrase. „Să trăiți don' Drugă”, exclamă străinul cu o voce găjăită, fâlfâindu-și pantalonii mari, mătăsoși și poalele hainei descheiate, în drum

spre gazda căreia îi strânse mâna cu o cordialitate respectuoasă. Drugă nu se ridică, și-i făcu semn să se așeze.

Pregătită psihic într-o anumită direcție, Salomea se apucă să caute latura comică a personajului. Un prim semnal ridicol îl dădea distonanța frapantă dintre vestimentația prețioasă și chipul vulgar. Omul avea o față asudată, roșie, congestionată de excese alimentare, de efort, deși nu părea să facă altceva decât să umble pe propriile-i picioare, poate și de emoție, una ascunsă. Își spuse că provine din neamul șetrarilor roșcați, văzuți în copilărie la marginea orașului în timpul bălciului. De ce și-o fi vopsit părul în acaju?, se miră, descoperind la baza firelor dese, pieptănate cu cărare, câțiva milimetri arămii. Omul clipea stânjenit că nu poate începe să-și declame textul, mișcându-și capul când spre Salomea când spre Drugă, în speranța că unul îi va înțelege dilema. Drugă îl liniști, sau mai degrabă îi impuse condiția realității. „E fiica mea. Nu avem secrete. Face parte din conducerea firmei.” Individul căruia consilierul îi spusese Sile zâmbi cu dinți cabalini, nu prea încântat de situație, dar supunându-se. Execută câteva mișcări ușoare, ca pentru a-și pune în ordine îmbrăcămintea solemnă, răsucită pe trupul gros, fără gât, cu burtă, șolduri și coapse de vită. Tuși, ca și când urma să dea drumul unei arii de operă, și începu să vorbească mobilizându-și toți mușchii feței, obrazul fâlcos, și ochii albaștri îngropați în osânză. „Are fața buhăită de băutură, își spuse Salomea, și trupul torturat de abuzuri”, și se concentrează ca să prindă firul expunerii încâlcite, intermitente, dezavantajate de timbrul inegal. Se referea la o recentă discuție intimă avută de el cu șeful partidului, și la dorința expresă a aceluia de a se încheia un acord cu domnul Drugă, nu atât pentru latura materială în sine, partidul având mulți sus-

ținători, cât ținând seama de orientarea politică a domniei sale. Le erau cunoscute trecutul de muncă și seriozitatea domnului Drugă, originea sa populară, vederile patriotice. Și așa mai departe. După încheierea acestui prim paragraf, Drugă ceru o lămurire: „Dumneata, din câte rețin, cred că nu mă înșel, ești revoluționar, nu?” Numitul Sile nu-și putu stăpâni o scurtă tresărire, găsind probabil ciudată deviația biografică, dar îi făcu pe plac interlocutorului. Dădu asigurări că jucase un rol activ în revoluție. „Ai fost pe celebra baricadă?” insistă Drugă. Acesta confirmă, având însă pe față norul unei ușoare suspiciuni. Era luat în balon? „Am întreb, împrăștie Drugă posibilitatea oricărui gând ascuns, fiindcă ai vorbit de trecutul meu de muncă și seriozitate într-un regim condamnat astăzi, or m-am gândit că aprecierea aceasta nu prea concordă cu vederile unui revoluționar. Dar, mă rog, există și excepții. De altfel, îmi pare că dumneata ai fost activist de partid.” Sile își mișcă buzele unsuroase, parcă mânjite cu suc de mititei, și simulând că se amuză la evocarea propriului trecut, confirmă. Activase la raionul cutare, din capitală. Și? îl încurajă Drugă. Fusesse dat afară pentru convingerile sale anticomuniste, îndrăzneala de a sfida linia politică, și refuzul de a se supune disciplinei de partid? „Întocmai”, se bucură musafirul. Dar îl acuzaseră de alte aiureli, nu? Că e bețiv, afemeiat, corupt? „Daaa!” confirmă Sile, lungind bațjocoritor cuvântul, cu aerul că aceste stupidități de mult nu-l mai afectează. „Înțeleg, se edifică Drugă, era firesc să fii pe baricadă”, și Salomea surprinse o nouă tresărire pe chipul vizitatorului. Vedeă că omul e alergic la respectivul subiect. Nu știuse, sau nu reușise să-și înjghebeze o atitudine detașată.

„Instinctualul viclean” scosese capul. Se temuse că taică-său și-a pierdut verva. El intuise, însă, călcâiul lui Achile al partenerului, și înainte de a intra în miezul problemei, îi demontase garda, îi voalase poza de grandoman, făcută „la minut”. Reușise să-l pună într-o postură dubioasă, și să presare pe zâmbetul unsuros, suficient și înțepat al trimisului puterii, praf de piatră acră. „Vasăzică, atrase Drugă atenția, printr-o ușoară răsucire a torsului, și o scurtă și grea coborâre a pleoapelor, că trece la ceva mai important, vasăzică țineți seama de trecutul meu serios. Să ne simțim bine și unii și alții. Voi că nu vă adresați oricui, deși am înțeles că aveți o mulțime de sponsori, eu că am fost selecționat cu grijă. E bine. Vreau să știu acum dacă e vorba de o contribuție pentru scopuri anume, sau de una de rutină...” Sile își puse banda. Debită precipitat un text uzual. Partidul are nevoie de fonduri pentru propagandă. Se confruntă cu o acțiune calomniatorie de amploare a opoziției. Salomea auzi repetându-se expresii de dată recentă, cum ar fi „segmentar”, „punctual”, „incredibil”, „plaja largă de idei”, „actori politici”, „agenți economici” etc. Considerate, probabil, bijuterii în noul limbaj asurzitor al politicianilor. „Da, spuse Drugă, se minte al dracului. Fără rușine. Și nu sunt minciuni obișnuite, adică angajamente, promisiuni etc. Se falsifică realitatea. Se face din alb negru. Îți vine să scuipi. Dar de ce nu-i lăsați și pe ăștia să vină la putere? Lăsați-i domne, să se facă și ei de răs!” „Domnu’ Drugă... sări trimisul, cu glasul încărcat de uimire și reproș. Pe șacalii ăștia, domnu’ Drugă? Păi, ăștia spun deschis că vor să ia tot.” Drugă râse cu dispreț. „Chestiunea nu e cine ia. Crezi că pe oameni asta îi frământă? Cine-i lasă săraci? Dar, mă rog... Am întrebat și eu...” Apoi, parcă ștergând cu buretele ideile vehiculate

până atunci: „La cât se ridică cererea?” „Am mai discutat, se codi trimisul. A rămas că acum îmi comunicați hotărârea... Și întrucât șeful partidului...” „Nu, nu, contestă Drugă moale dar decis. Am discutat în principiu. Și în fugă. Am și eu nevoie de o aprofundare a problemei...” „Două sute”, avansă celălalt cu o privire de cobră. „Dumneata faci parte din Comitetul Director?, lăsa Drugă în suspensie cifra, și porni pe altă pistă, a reprezentativității persoanei.” „În Comitetul Național, preciză acesta puțin jignit în forul intim, dar și grijuliu față de corectitudinea informației. Noi avem un anumit sistem... Eu răspund de sponsorizări. Am legătura nemijlocită cu șeful partidului...” „Mda, făcu Drugă. Chestiunile bănești eu le discut în formații de doi cu doi. Din partea firmei, după cum vezi, suntem eu și fiica. Te rog și pe dumneata să vii însoțit de încă un reprezentant al partidului. Și, neapărat, din Comitetul Director! Apoi, răsucindu-se în scaun, ca pentru a se smulge dintr-o priză: Mi-a făcut plăcere să mă întrețin cu dumneata. Dacă vă grăbiți, va participa tot fiica mea, dacă nu...” „Am putea veni mâine, dacă e vorba s-o prindem și pe doamna...” se grăbi trimisul. Drugă deschise brațele ca pe niște vâsle de lotcă, lipindu-și pe fața acum cu ochii închiși o expresie traductibilă prin zicala românească: „Voia la dumneata, ca la banul Ghica...” Fălfăindu-și din nou aripile negre de mătase, negociatorul se îndreptă marțial spre ușă.

„Ce m-ai băgat în aiureala asta?” exclamă Salomea. „Nu te-ai distrat? se răsfață Drugă. Tot nu vă duceți voi la teatru. Dacă mai stai până mâine vino să vezi actul doi.” Nu, dorea să fie acasă până seara. George nici nu știa că e la București. Drugă se oferi să-i facă legătura cu George prin pager. E bine să participe la unele acțiuni centrale. Are de gând să-l antreneze și pe George din când în când. Par exemplu,

la negocieri de acest fel. Nu se știe viața omului. Și cine va prelua într-un caz de... afacerile? Nu ei? Ce momeală le aruncă acest pescar?, se răzgândi Salomea. Va vorbi ea cu George. Să i se spună din vreme ora. „Și chiar ai de gând să le dai șnapanilor ăstora două sute... Două sute de mii de dolari, înțeleg?, se miră. E o sumă... Și pe nimic?” „Asta discutăm mâine”, promise Drugă, și o conduse la ușă.

A doua zi îl găsi singur. Își cerceta agenda. „Ai vorbit cu George?” Purta aceleași veșminte. Nu-i plăcea să se schimbe. După el, hainele se încarcă, încet-încet, de ființa celui ce le poartă. Personal, în cele vechi se simțea ca în propria-i piele. Dincolo de faptul că îi sunt confortabile și odihnitoare, devin un fel de înveliș de protecție pentru acomodarea la zgâlțâiturile traiului zilnic. Când le schimbă, se mută în ceva străin. Trebuie să treacă o vreme ca să-și îmblânzească noile veșminte. Așa e el. Are nevoie să se familiarizeze cu lucrurile apropiate. Nu numai cu hainele. Și cu scaunul, patul, mașina. Ce bine se simte la volan.

„George se plângea de vecini”, spuse Salomea. În timpul verii trăiesc într-o liniște binefăcătoare. Toamna se întorc țigani, și nu mai au pace. „Închipuie-ți, pe gerul ăsta își duc viața tot în curte.” „Și ce vă deranjează pe voi?” se miră Drugă, așteptându-se la ceva mai grav. Se detașa de informațiile minore. Dacă nu-i serveai „senzații”, te asculta numai cu o ureche. Refuza să se întrebuițeze pentru fleacuri. „Ce ne deranjează?”, se irită Salomea la această bagatelizare a incomodităților ei locative. Să-și imagineze și el cinci, șapte, zece inși care răcnesc de dimineața până seara la treizeci de metri distanță. Țâna tânăr țipă ca un apucat la nevastă și la copii, nevasta suflă în trompeta ei, copii chirăie asurzitor, bătrâna zbiară la toți. Vocile se suprapun într-o stridentă indescriptibilă. În plus, pe poarta lor e un du-te-vino amețitor.

Intră și ies fără încetare tot felul de indivizi. Nici nu știe să spună ca la ce... Ca la vespasiana dintr-un punct aglomerat al Bucureștilor, ca la autobuz sau la poarta Gării de Nord. Unii nu intră, strigă de la ulucă, vorbesc în gura mare peste gard. Se adună grupuri de copii și se aleargă. Baba îi ține noru-si prelegeri interminabile. „Dar în sezonul rece, întrebă Drugă, arătând că nu-și făcuse încă o reprezentare clară a situației, de ce stau în curte? Au curte mare?” „Dimpotrivă, mică. De aceea se formează vacarmul ăla.” „Ce fac în curte?” „Fac focul. Nu poți ține fereastra deschisă de fum. Mestecă mămăligă, fierb ciorbă, prăjesc. Și asta de nu știi câte ori pe zi. N-au sobă de gătit. Spală rufe și țin tot timpul cazanul pe foc. Rup într-una țeangi pe genunchi. Alții descarcă samare cu doborâturi din pădure. Mereu își găsesc să serbeze sau să comemoreze ceva. Să le auzi pe femei când bocesc. Nu plâng, zbiară cu voci răgușite de băutură. Și gunoaietele lor dezgustătoare... Aruncă în stradă, între poarta lor și a noastră, cârpe murdare, resturi alimentare, hârtii mototolite, vegetale putrede. Mórmanul crește mereu și se cimentează.”

Drugă se ridică din scaunul rotativ și se repezi la fereastră, aproape smulgând mânerul. „Ce te-a apucat? se zgribuli Salomea, îmbrăcată mai subțire. Iar deschizi geamurile? Doar nu fumează nimeni.” Drugă răsuci mânerul la loc. „M-ai înnebunit de cap, recunosc mai liniștit, cu țiganii tăi. Spuneți-le ăloră de la primărie. Tulbură liniștea publică. Dacă vreți, vi-i scot eu! Cât ai zice pește. Le cumpăr coșmelia aia, bag buldozerul și terminăm povestea.” Salomea știa că se poate și așa, dar ce face în situația aceasta un om obișnuit, fără bani, care nu-i poate cumpăra cu bordei cu tot? Ăla ori își ia lumea în cap, ori o ține numai într-o ceartă. Ea se îndoiește că și cu bani vor fi alungați. S-au obișnuit acolo.

Din această dilemă îi scoase intrarea delegației. Sile, tot atât de împopoțonat, fără impetuoșitatea din ajun, părea stânjenit de cadența noului personaj, mai lent în mișcări. Salomea identifică în înfățișarea grasului ținuta standard a protipendadei pe care se etalează izbitor clasa furniturilor. Știu că la rangurile lor trebuie să șocheze prin ceva. Spre deosebire de Sile, burduhănos, congestionat, transpirat, cu ochii micșorați de grăsime, membrul Comitetului Director avea o ținută distinsă. Era bine îmbrăcat, fără a pune totuși accentul, ostentativ, pe învelișul textil. Prima impresie era aceea de bărbat în vârstă, aproape venerabil prin părul în întregime alb, însă conservat, cu o siluetă de fost sportiv sau ofițer de cavalerie în rezervă. Sile îl prezentă, rostindu-i răspicat numele grecesc, Vizidulos, și se trase un pas în lături, lăsându-l să înainteze primul. El se înclină întâi în fața Salomeei, după care așteptă onctuos, la o jumătate de metru de birou, ca Drugă să se ridice pentru a-i întinde mâna.

Salomea observă că „venerabilul” cu, nume grecesc avea punge sub ochi, și un gen de riduri în jurul gurii trădând vicii. Gândul o ducea spre cinica oboseală sexuală. Când începu să vorbească, dând la iveală un zâmbet rotund fix, și dantura bine îngrijită, descoperi că fizionomia îi e cunoscută. Îl văzuse în diferite ipostaze oficiale: de lider de partid, parlamentar, revoluționar etc. „Venerabilul” avea o voce seacă, și chiar cuvintele folosite erau uscate, goale pe dinăuntru. Reieși că și Drugă îl cunoaște; nu se simțea însă impresionat de alura lui gravă exprimând o sceptică elevație intelectuală.

Îl întrebă dacă, în calitate de arhitect, nu concepuse cumva obiective militare. Ba da, confirmă acesta, și dădu lămuriri într-un discurs lipsit de cursivitatea gândirii. Îm-